

Arrest

**nr. 111 015 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 november 2009 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker legde op 23 maart 2010 samen met O.T., een vrouw met de Belgische nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijk stand te Antwerpen.

1.3. Op 23 maart 2010 diende verzoeker, in functie van O.T., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Verzoeker werd op 8 september 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen gezin meer vormde met O.T. verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeker, bij schrijven van 24 november 2011, om een medisch attest over te maken, om te verduidelijken of hij een hecht gezin vormde met andere personen in het Rijk, om toe te lichten of hij geïntegreerd was in de Belgische maatschappij en of hij nog bindingen had met zijn land van herkomst en om aan te geven sedert wanneer hij in het Rijk verbleef.

1.6. Op 7 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 april 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [O.N.]

Nationaliteit: Senegal

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de partners

Uit het samenwoonstverslag dd.08/08/2011 van de politie van Antwerpen blijkt het volgende: De partner van betrokkene verklaart dat betrokkene sedert 16/06/2011 het echtelijk dak heeft verlaten, dit omdat de relatie is gedaan tussen beide.

Betrokkene ondertekende een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- Een medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene in goede gezondheid verkeert. Haar medische toestand is dus geenszins van die aard dat het een verblijf in België noodzakelijk maakt of een belemmering vormt om terug te keren naar haar land van herkomst.*
- Een attest deelcertificaat Nederlands tweede taal: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*
- Gelet op het feit dat de betrokkene bewijs levert dat hij interimarbeid verrichte: het hebben van een job kan geenszins gezien worden als een bewijs van grote inspanning tot integratie gezien dit min of meer een basisvoor[...]waarde is om mee te draaien in de samenleving.*
- Gelet op het feit dat de betrokkene naast documenten waaruit blijkt dat hij het voor hem verplichte inburgeringstraject met succes heeft afgerond geen andere bewijzen van sociale- en culturele integratie voorlegt;*

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van toepassing is op de betrokkene, dat de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt

Het verblijfsrecht van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

In eerste instantie meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 42 quater van de vreemdelingenwet.

Op geen enkele wijze kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden :

- wanneer verzoeker zijn aanvraag als familielid van een burger van de unie heeft ingediend*
- wanneer verzoeker zijn aanvraag als familielid van een burger van de unie werd erkend*
- met wie verzoeker zich gezamenlijk vestigde*

Verzoeker meent dat dit een lacune is en essentiële elementen zijn die in de bestreden beslissing dienden te worden opgenomen, wat dvz nagelaten heeft te doen zodat niet kan geverifieerd worden of dienst vreemdelingenzaken toepassing kon maken van artikel 42 quater en de daarin voorziene termijn van drie jaar om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker.

Dat verzoeker de mening toegedaan is dat dit reeds een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden wanneer de termijn van drie jaar begint, wanneer verzoeker zijn aanvraag indiende, wanneer zijn aanvraag werd erkend of de beslissing van einde verblijf binnen de 3 jaar genomen werd, enz....

Dit vormt voor verzoeker eveneens een schending van de rechten van verdediging aangezien hij zich hieromtrent dan ook niet pertinent kan verdedigen.

In tweede instantie is de bestreden beslissing een schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent te vallen onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42 quater, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker had sedert 2008 een relatie met mevrouw [T.O.].

Mevrouw baatte een café uit en daar leerden zij elkaar kennen.

Zij woonden samen te 2060 Antwerpen,[...].

Op 23.03.2010 gingen verzoeker en mevrouw wettelijk samenwonen.

Artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen einde aan het verblijf wordt gesteld indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het

geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste 3 jaar heeft geduurd, waarvan minstens 1 jaar in het rijk.

Dit is in casu het geval.

Verzoeker meent dat er geen einde aan zijn verblijf kan worden gesteld omdat hij zich in de uitzonderingsclausule bevindt. De gezamenlijke vestiging met mevrouw heeft minstens 3 jaar geduurd.

Artikel 42 quater § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de begunstigde van een verblijfsrecht zich in 1 van de drie gevallen bevindt, er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. In tegenstelling tot § 1 van voormeld artikel wordt niet gepreciseerd dat de termijn van 3 jaar berekend dient te worden vanaf het verblijf in de hoedanigheid van een burger van de unie. De enige voorwaarde is dat de gezamenlijke vestiging ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan ten minsten 1 jaar in het rijk.

Verzoeker meent te voldoen aan deze voorwaarde, reden waarom de bestreden beslissing artikel 42 quater § 4, 1° van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

Tenslotte meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 42 quater § 1 laatste lid.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient dvz rekening te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat dvz rekening heeft gehouden met:

- de duur van zijn verblijf in het rijk*
- zijn leeftijd*

Voorts begrijpt verzoeker de bestreden beslissing niet daar waar zij stelt dat het volgen van Nederlandse les een verplichting is en dus niet aantoonbaar dat hij op een bijzondere manier geïntegreerd is.

Nergens bepaalt de wet dat het volgen van Nederlandse les een verplichting is en ook nergens staat in de wet dat het volgen van Nederlandse les geen bijzondere manier van integratie kan uitmaken of bewijs kan uitmaken van grote moeite om geïntegreerd te raken.

Ook de redenering van dvz daar waar zij stelt dat het hebben van een job geen grote inspanning kan zijn van integratie en een basisvoorwaarde is om mee te draaien in de samenleving, is niet redelijk en niet zorgvuldig.

Immers nergens bepaalt de wet dat het hebben van een job geen inspanning kan uitmaken van integratie.

Verzoeker vraagt zich af welke bewijzen dan wel kunnen/dienen voorgelegd te worden om integratie aan te tonen.

Verzoeker heeft een vast contract. Hij werkt sedert 2010 bij de kantoennatie. Dit blijkt uit de verscheidene stukken van de inventaris.

Verzoeker meent dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing, met het voorgaande, onvoldoende rekening heeft gehouden terwijl artikel 42 quater uitdrukkelijk stelt dat dvz bij het nemen van [zijn] beslissing hiermee rekening dient te houden, minstens blijkt dit op geen enkele wijze of niet afdoende uit de bestreden beslissing.

Dat om die reden de bestreden beslissing dan ook een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft minstens blijkt dit niet afdoende uit de bestreden beslissing en vormt zij een schending van artikel 42 quater § 1 laatste lid aangezien dit artikel nergens stelt welke documenten dienen voorgelegd te worden om te spreken van economische, sociale en culturele integratie terwijl dvz stelt dat het volgen van Nederlandse les een verplichting is en het hebben van een job geen bijzondere manier van integratie is en een basisvoorwaarde.

Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt conform artikel 42 quater van de vreemdeli[ng]enwet in het dossier van verzoeker met deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd en in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schend[t] aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat gegevens die een rechtsonderhorige bekend zijn of dienen te zijn, zoals de naam van de persoon in functie van wie hij een verblijfsaanvraag indiende, het tijdstip waarop hij deze aanvraag indiende en de datum waarop zijn verzoek werd ingewilligd, uitdrukkelijk dienen te worden vermeld in de bestuurlijke beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan een toelating tot verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad wijst er verder op dat verzoeker in zijn verzoekschrift expliciet vermeldt dat hij een relatie had met O.T., dat hij op 23 maart 2010 samen met deze vrouw een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende waarna hij tot een verblijf werd toegelaten en dat verweerder in de bestreden beslissing aangaf te hebben vastgesteld dat verzoeker vervolgens, op 16 juni 2011, zijn relatie met deze vrouw beëindigde. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden de gegevens die in voorliggende zaak van belang zijn niet te kennen. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet kan uitmaken wanneer de termijn van drie jaar die is bepaald in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet begint te lopen, nu het aanvangspunt van deze termijn uitdrukkelijk in voormelde wetsbepaling is vastgelegd en hij, gelet op het feit dat dit voor hem een belangrijke beslissing was, niet kan stellen niet te weten wanneer zijn recht op verblijf werd erkend. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker zelfs niet aantoont welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat verweerder nagelaten heeft te vermelden op welke datum de in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn in zijn geval start, nu hij betoogt dat rekening moet worden gehouden met de in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde meer gunstige termijn die dient te worden bepaald rekening houdende met de datum van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging en deze datum wel is aangegeven in de bestreden beslissing. Aangezien, zoals reeds gesteld, de eigenlijke motieven op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen tevens duidelijk in deze beslissing vermeld staan kan verzoeker niet voorhouden dat de rechten van de verdediging zijn miskend. De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken trouwens enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verweerder kan op basis van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40ter van dezelfde wet, gedurende een beperkte termijn, het verblijfsrecht beëindigen van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die in de hoedanigheid van familielid van de burger van een Belg in het Rijk verblijft, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van deze vreemdeling en de Belgische partner. Alvorens deze beslissing te nemen dient hij wel de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 23 maart 2010 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat hij op 8 september 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde driejarige termijn om over te gaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker was op 7 februari 2013 – datum van de bestreden beslissing – derhalve nog niet verstreken. Verzoeker betoogt evenwel dat de in artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde regel van toepassing is die voorziet dat wanneer

blijkt dat de gezamenlijke vestiging op het ogenblik van de beëindiging ervan drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België, artikel 42quater, § 1, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangewend als basis om een einde te stellen aan zijn verblijf. De Raad stelt evenwel vast dat O.T., de vroegere partner van verzoeker, aan de politiediensten verklaarde dat zij haar relatie en samenwoning met verzoeker op 16 juni 2011 beëindigde en verzoeker toont niet aan dat zijn gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar voorafgaand aan deze datum een aanvang nam. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts stukken aanbracht die verwijzen naar een relatie – zonder dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging – met O.T. vanaf 28 september 2008 en dat O.T. tot 30 september 2008 gehuwd was met een andere man. Er blijkt bijgevolg niet dat de bepalingen van artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet in casu werden geschonden.

In tweede instantie stelt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de duur van zijn verblijf in het Rijk en met zijn leeftijd, terwijl dit nochtans is voorzien in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verweerder geen overweging in de bestreden beslissing heeft opgenomen met betrekking tot deze twee gegevens laat echter niet toe te besluiten dat hij deze niet in aanmerking heeft genomen bij het nemen van deze beslissing. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoeker ook niet uiteenzet waarom hij meent dat de duur van zijn verblijf in het Rijk en zijn leeftijd zo belangrijk waren dat verweerder hieromtrent een specifieke overweging had dienen op te nemen in de bestreden beslissing. Hierbij moet worden geduïd dat verzoeker volgens zijn verklaringen sedert 2008 in België verblijft, wat niet extreem lang is en dat verzoeker tweeëndertig jaar oud is, zodat niet blijkt dat hij zodanig jong of oud is dat zijn leeftijd op enigerlei wijze een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verder geeft verzoeker te kennen niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder dat zijn economische, sociale en culturele integratie niet van die aard is dat een verder verblijf in het Rijk erdoor kan worden gerechtvaardigd. Hij toont evenwel niet aan dat deze stellingname, die gebaseerd is op de vaststelling dat verzoeker door louter de verplichte taal- en inburgeringscursussen te volgen en bewijzen van zijn tewerkstelling voor te leggen niet aannemelijk maakte dat hij grote inspanningen leverde om zich te integreren, incorrect of kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een bepaalde inspanning heeft geleverd om zich te integreren moet worden gesteld dat dit niet wordt ontkend door verweerder, doch dat verweerder oordeelde dat deze inspanning niet dusdanig belangrijk is dat deze op zich een reden kan vormen om verzoeker tot een verder verblijf toe te laten. Verweerder heeft hierdoor zijn appreciatiebevoegdheid waarover hij, krachtens artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, beschikt niet overschreden. Inzake de bemerking van verzoeker dat het volgen van lessen Nederlands geen verplichting is kan het volstaan erop te wijzen dat artikel 5 van decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaamse inburgeringsbeleid, zoals van toepassing op het ogenblik dat verzoeker als familielid van een Belgische vrouw tot een verblijf werd toegelaten, voorziet in het volgen van een verplicht inburgeringstraject, dat het volgen van een Nederlandse taalcursus omvat.

De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de verplichting die ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op hem rustte om rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Alle door verzoeker overgemaakte documenten werden door verweerder beoordeeld. In de mate dat verzoeker verwijst naar de nieuwe documenten die hij bij zijn verzoekschrift voegt moet worden benadrukt dat de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker voor het eerst in het kader van zijn beroep aanbrengt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Door te stellen dat voormeld artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet bepaalt welke documenten dienen te worden voorgelegd om een economische, sociale en culturele integratie, aan te tonen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat verweerder zijn situatie niet correct heeft ingeschat.

Verzoeker toont bijgevolg geenszins aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK